

?Que va d'independència, coi!

«No comprenc aquesta obsessió per amagar, devaluar o menystenir els elements nacionals més simbòlics de l'actual procés nostre»

Encara que no sempre vingui de gust, perquè la saturació temàtica pot fregar l'empatx, procuro estar al corrent de les informacions sobre el procés, cosa que inclou també tant les de to processista, cada cop menys interessants i més insòlites, com les de caràcter processal, com més va més preocupants. De les segones ja no em sorprèn res, perquè vénen d'on vénen i tenen la marca España en el copyright. Sí, però, que em criden l'atenció -i molt- determinades idees que, posades en circulació d'una forma programada i insistent, dia rere dia, poden acabar convertint-se en una veritat o lloc comú, assumit amb naturalitat per no poca gent. Algunes d'aquestes afirmacions que han fet fortuna les trobem en boca de persones d'orientació independentista, però d'ideologia molt diversa, fins al punt d'arribar a adquirir un caràcter transversal. Te les trobes a cada moment, per poc que badis, i he de confessar que em sorprèn de veure com, segons qui, pot ser capaç de caure de quatre potes en una sentència que, potser dita apressadament o amb bona intenció, ha acabat fent més mal que una picada d'escòrpora.

Em refereixo, clar, a la tan rebregada afirmació ?això no va d'independència, això va de democràcia?. Pot ser que algú, de debò, s'ho cregui, això? És a dir, el desprestigi internacional que qüestiona les institucions espanyoles, la monarquia, l'estructura judicial, el govern, les pràctiques policials, el joc brut d'estat, és només un afer democràtic, de mal funcionament democràtic, de carència de cultura democràtica, si es vol dir així? No ho crec pas, de cap de les maneres. Alfredo Pérez Rubalcaba, un dels polítics espanyols més llargs de les darreres dècades -encara que els resultats electorals no li fessin justícia-, ja va afirmar, amb aplom i seguretat, que Espanya estava disposada a pagar el cost de fer front a la reivindicació independentista catalana.

Fa massa segles que ells tenen estat -i massa que nosaltres no en tenim, per més que en paguem dos- com perquè no demostrin la seva experiència en les pràctiques d'estat. Amb habilitat política i sense manies legals, ni judicials, ni procedimentals, han desplaçat a un segon terme la lluita central per la independència, obligant-nos a fer passar al davant el combat antirepressiu per la llibertat dels presos i el retorn dels exiliats, tal i com fèiem els anys setantes. I hem de tornar a reivindicar drets fonamentals i llibertats bàsiques, en un format predemocràtic, com fa quasi 50 anys, a favor de la llibertat d'expressió dels ciutadans, els artistes, els creadors culturals, etc. Aquesta és una batalla sense èpica final, perquè es tracta de situar Espanya, en l'àmbit de la llibertat d'expressió, al nivell dels estats europeus de tradició democràtica. És, doncs, una batalla que Espanya es pot permetre de fer-hi front, sobretot tenint en compte la passivitat, si no complicitat, de la Unió Europea.

Algú, però, es pensa que l'estat espanyol trauria el seu pitjor rostre per una simple qüestió de deficiència democràtica? Que protagonitzaria una veritable involució política, nacionalista radical, que mai no va desplegar davant la violència d'ETA, si no veiés possibilitats reals d'una victòria independentista a mitjà termini? Espanya fa el que fa perquè no vol, de cap de les maneres, la nostra independència, perquè no se la pot permetre econòmicament i perquè, des del punt de vista polític, li complicaria molt les coses a la resta dels Països Catalans i al País Basc, de manera que la seva continuïtat com a estat quedaria profundament afectada. No és per defensar una idea concreta de la democràcia que no tenen escrúpols a recórrer a la guerra bruta -com d'altra banda han fet sempre tots els estats opressors davant d'un procés d'emancipació nacional-, sinó perquè, per més que la santa innocència ens faci dir i repetir que això va de democràcia, ells saben, perfectament, que no és veritat, perquè això va d'independència probable i no és cap volada de coloms, per més que els seus protagonistes siguin, en ocasions, els que menys semblin creure-s'ho o bé els únics que no se n'adonin.

Això va d'independència i no de democràcia. Si per un illot de 500 metres de llarg per 300 d'ample, en el cas de Perejil, van fer el paperot patrioter que van fer, sense envermellar de vergonya davant la comunitat internacional, què no estaran disposats a fer per impedir la independència de Catalunya? És perquè volem ser independents que fan el que fan i diuen el que diuen, no pas perquè tinguin una concepció diferent de la democràcia, que també la hi tenen. Que va de democràcia potser convenç algú no independentista de la legitimitat de la nostra causa, no ho sé, però quan diem això deixem de dir que si tenim gent a la presó, a l'exili, investigats i multats, no és pas per millorar la democràcia espanyola, sinó perquè volem la independència de Catalunya. Així, tal com sona, ras i curt.

"Això no va de banderes", és la segona part de la cantarella habitual. Com que no? I tant sí hi va! Tot procés d'emancipació nacional, tot sense excepció, culmina en el gest simbòlic d'arriar una bandera (la de l'estat fins llavors dominant) i hissar-ne una altra (la de l'estat independent acabat de constituir). La pel·lícula Michael Collins ho expressa molt bé, en una escena memorable en què, amb tots els honors, és arriada la bandera britànica i hissada la irlandesa. No comprenc, doncs, aquesta obsessió per amagar, devaluar o menystenir els elements nacionals més simbòlics -que no tenen perquè ser nacionalistes, sinó nacionals de nació- de l'actual procés nostre, llengua nacional inclosa. Justament perquè la bandera catalana és i representa moltes coses, perquè és nacional, i l'espanyola només una de sola, perquè és la de l'estat, tenen, avui, el significat que tenen. Una paradeta al carrer amb la quadribarrada pot acollir tant l'associació de divorciades, com la parròquia, una llibreria, un grup d'esplai o un sindicat. L'espanyola només en pot acollir una de sola i no gens bona, per cert.

Se'm fa difícil d'acceptar com a normal que siguem l'únic poble del món que vol ser independent que no reconegui, obertament, que el combat que fem és per la independència nacional i no per millorar el sistema democràtic de l'estat que ens oprimeix. I que ens costi tant d'admetre, amb naturalitat, una evidència. Al final de tot, l'èxit o el fracàs de la nostra lluita quedarà resumit, plàsticament, d'una forma comprensible arreu del món, en una qüestió de banderes. Si només hi oneja la nostra, ben alta, ben dreta, ben sola, haurem guanyat. Si encara hi ha l'altra, haurem perdut. I aquí, senyores i senyors, no hi ha més cera que la que crema.